

§ 12. 1. Osoba, na wniosek której dyrektor izby celnej uznał miejsce, jest obowiązana do niezwłocznego poinformowania tego organu o zmianie danych zawartych we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach.

2. W wypadku niewywiązania się z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, przepis § 13 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 13. 1. Dyrektor izby celnej wydaje decyzję o zniesieniu miejsca uznanego, jeżeli:

- 1) wystąpi o to osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca;
- 2) ogłoszono upadłość bądź likwidację osoby, o której mowa w pkt 1;
- 3) miejsce uznane przestało spełniać warunki, o których mowa w § 3 ust. 1 lub 2;
- 4) nastąpi wygaśnięcie lub utrata tytułu prawnego osoby, o której mowa w pkt 1, do użytkowania lub korzystania z miejsca uznanego;
- 5) osoba kierująca działalnością gospodarczą wnioskodawcy została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo gospodarcze lub za przestępstwo skarbowe.

2. Dyrektor izby celnej może wydać decyzję o zniesieniu miejsca uznanego, jeżeli:

- 1) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, w sposób istotny naruszyła przepisy prawa związane z przywozem lub wywozem towarów;
- 2) zapewnienie właściwego dozoru i kontroli celnej w miejscu uznanym wymaga stosowania przez organy celne środków i nakładów niewspółmiernych do zakresu prowadzonej działalności;
- 3) uznanie miejsca przestało być uzasadnione okolicznościami, o których mowa w § 5 ust. 1;
- 4) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio przy wydawaniu przez dyrektora izby celnej decyzji o zniesieniu miejsca wyznaczonego.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

Minister Finansów: w z. *W. Ciesielski*

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 19 października 1999 r. w sprawie warunków, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu (Dz. U. Nr 88, poz. 984), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

1716

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia 2 października 2003 r.

w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej środkami specjalnymi na wydatki związane z prowadzeniem poboru podatków i egzekucji administracyjnej

Na podstawie art. 8a ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych (Dz. U.

Nr 106, poz. 489, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej — finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 121, poz. 770 i Nr 141, poz. 943, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 110, poz. 1189, z 2002 r. Nr 89, poz. 804 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr 137, poz. 1302.

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady gospodarki finansowej środkami specjalnymi przeznaczonymi na finansowanie:

- 1) wydatków związanych z poborem podatków i prowadzeniem egzekucji administracyjnej,
- 2) wynagrodzeń prowizyjnych pracowników urzędów skarbowych wykonujących egzekucję administracyjną należności pieniężnych,
- 3) przedsięwzięć usprawniających pobór podatków i prowadzenie egzekucji administracyjnej,

— zwanymi dalej „środkami specjalnymi”.

§ 2. Ze środków specjalnych finansowane są następujące wydatki:

- 1) wynagrodzenia prowizyjne dla pracowników wykonujących egzekucję administracyjną należności pieniężnych wraz z należnymi nagrodami jubileuszowymi, odprawami emerytalnymi lub rentowymi i dodatkowym wynagrodzeniem rocznym;
- 2) należności z tytułu zniesienia uprawnień do umundurowania;
- 3) składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy od wynagrodzeń, o których mowa w pkt 1;
- 4) związane z poborem podatków i prowadzeniem egzekucji administracyjnej, w tym w szczególności dotyczące:
 - a) przejazdu i delegacji pracowników,
 - b) przewozu, załadunku, rozładunku, przechowywania, utrzymania i dozoru zwierząt oraz ruchomości odebranych albo usuniętych z opróżnionych budynków, lokali i pomieszczeń,
 - c) przymusowego otwarcia pomieszczeń i schowków,
 - d) wypłat należności świadków i biegłych,
 - e) ogłoszeń w prasie,
 - f) zakupu materiałów i wyposażenia,
 - g) usług telekomunikacyjnych i opłat pocztowych,
 - h) prowizji i obsługi bankowej,
 - i) doręczania upomnień i wezwań,
 - j) przechowywania, szacowania, przewozu i sprzedaży ruchomości, które przeszły na własność Skarbu Państwa;
- 5) wypłata zaliczek dla komorników sądowych za czynności związane z prowadzeniem egzekucji;
- 6) pokrywanie kosztów przedsięwzięć usprawniających pobór podatków i prowadzenie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych, w tym szkoleń pracowników, a także wydatków o charakterze inwestycyjnym związanych zwłaszcza z budową pomieszczeń magazynowych, zakupem środków transportowych oraz komputerów wraz z oprogramowaniem.

§ 3. 1. Urzędy skarbowe gromadzą środki specjalne na wyodrębnionych rachunkach bankowych.

2. Odsetki od środków specjalnych zgromadzonych na rachunkach, o których mowa w ust. 1, stanowią przychody tych środków specjalnych.

3. Obsługa administracyjna oraz księgowa środków specjalnych należy do obowiązków naczelnika urzędu skarbowego.

§ 4. 1. Podstawą gospodarowania środkami specjalnymi jest roczny plan finansowy, określający przychody i wydatki, w którym wyodrębnia się w szczególności:

- 1) wynagrodzenia i składki naliczane od wynagrodzeń;
- 2) wydatki inwestycyjne.

2. Plan finansowy środków specjalnych zatwierdza naczelnik urzędu skarbowego.

3. Sprawozdania z wykonania planu finansowego środków specjalnych sporządza się zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie sprawozdawczości budżetowej.

§ 5. 1. Urząd skarbowy może przekazać posiadaną nadwyżkę środków specjalnych na usprawnienie funkcjonowania innego urzędu skarbowego.

2. Nadwyżkę, o której mowa w ust. 1, może otrzymać urząd skarbowy, w którym:

- 1) ma miejsce niedobór środków na finansowanie wynagrodzeń prowizyjnych i wydatków związanych z prowadzeniem egzekucji administracyjnej lub poboru podatków, zagrażający skuteczności i ciągłości wykonywania egzekucji administracyjnej należności pieniężnych albo poboru podatków, lub
- 2) zachodzi potrzeba poniesienia wydatków na finansowanie przedsięwzięć usprawniających pobór podatków i prowadzenie egzekucji administracyjnej w rozmiarze przekraczającym możliwości finansowe środków specjalnych jednego urzędu skarbowego.

3. Decyzję o przekazaniu nadwyżki, o której mowa w ust. 1, podejmuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek właściwych naczelników urzędów skarbowych, zaopiniowany pozytywnie przez dyrektorów izb skarbowych, a w obrębie województwa — dyrektor izby skarbowej na wniosek właściwych naczelników urzędów skarbowych.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

Minister Finansów: w z. *W. Ciesielski*

³⁾ Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej środkami specjalnymi na wydatki związane z prowadzeniem egzekucji administracyjnej (Dz. U. Nr 4, poz. 33).